

MAMA aja

ROČNÍK XVI
ČÍSLO 12
1,90 €

AKCIA
pre nových
predplatiteľov

ŠPECIÁL
ČÍSLO

**Čo všetko
zvládne bábo
v 1. roku?**

Ryba
na detskom tanieriku
+ SVIATOČNÉ MENU
pre dojčatá

**Kúpať alebo nekúpať
bábätko každý deň ?**

**Exkluzívne: Juraj „Šoko“ Tabaček
s manželkou Klaudiou**

★ Mamy, zvol'nite, advent si UŽITE!

★ Tipy na darčeky ★ Vianoce rozvedených rodičov

www.mamaaja.sk

Janka & Ľudko Adamčíkovci:

„Chceme ľuďom pomáhať plniť si sny.“

Janku a Ľudka Adamčíkovcov spája priam osudová láska. Napriek tomu, že im predpovedali, že nebudú môcť mať deti, sú dnes krásna päťčlenná rodinka.

Z lásky k deťom našli odvahu plniť si aj ďalšie svoje sny – ukryli ich do spoločného domčeka a náhoda chcela, aby začali plniť sny o krásnom bývaní aj iným. Pomaly, krok za krokom, začínajú budovať rodinnú firmu. Nuž, tie najkrajšie a najzaujímavejšie príbehy píše život sám...

Keď sa dve srdcia, jednoducho, MUSIA nájsť...

Janka, Ľudko, ako sa vlastne začal písať váš príbeh lásky?

L: My sme si boli súdenci... Aj keď naša vzájomná cesta nebola priamočiara. Janka bola moja prvá platonická láska. Očarila ma tým, že bola, jednoducho, slniečko... Kam prišla, všetko sa rozsvietilo. Ale v tom čase randila s mojím spolužiakom, a tak sme boli dlhé roky len kamaráti, žili si svoje životy. Prešlo pätnásť rokov, kým sa to prelomilo...

J: Často sme sa však stretli v rôznych zlomových okamihoch nášho života... Napríklad, ja som mala priateľa, Ľudko priateľku. Dokonca, keď mal zlomené srdce z rozchodu, prišiel za mnou a ja som ho presviedčala, že to bude dobré...

L: Potom sa naše cesty opäť rozdelili, ja som šiel od vtedajšej priateľky do Nitry, a tam som znenazdajky stretol Janku. S bruškom. Uvedomil som si, ako mi je ľúto, že to bábo nie je moje...

J: Bola som slobodná mamička, s dcérkou sme ostali samy...

Takže ste sa stále akosi mňali...

Ako ste sa vlastne stretli?

L: Raz mi v práci napadlo, že tam máme drobnosť, ktorú by som mohol zakúpiť Jankinej malej... Nechodili sme spolu, iba som si povedal, že im urobím radosť. A tak som prišiel na návštevu...
J: ...a dcérka z neho bola úplne hotová. Kým iných cudzích ľudí nechcela ani vidieť, Ľudka si hneď obľúbila. Ono sa hovorí, že deti sú detektory dobrých ľudí. ☺ Ninka ho mala rada od prvej chvíle. Ja som však stále bola v „móde kamarátka“ a keď ma Ľudko pozval na kávu, moja mamička ma prehovorila, aby som to pozvanie prijala.

L: ...a mali sme prvé rande a do roka svadbu.

L: ...a mali sme prvé rande a do roka svadbu.

A po svadbe prišiel malý Timko?

J: To nebolo celkom také jednoduché. Samozrejme, dieťaťko sme chceli, ale akosi neprichádzalo, takže sme začali riešiť, čo sa deje. Absolvovali sme rôzne vyšetrenia a dozvedeli sme sa, že deti mať nemôžeme.

L: Až traja lekári nám povedali, že my na deti môžeme zabudnúť, alebo ich budeme mať len zázrakom.

J: Ja som študovala biológiu a nešlo mi to do hlavy. Vedela som, že predsa musí byť nejaká príčina i riešenie... Optimistickí síce neboli ani v centre asistovanej reprodukcie, ale ja som sa nevzdávala a pátrala som ďalej. Hľadala som špecialistu a ten prišiel na to, že Ľudko má tzv. varikokélu, je to čosi ako krčová žila, ktorá spôsobuje zvýšenú teplotu v semenníku, a tá, ako vieme, mužskej plodnosti neprospieva. Napokon sa situácia vyriešila operáciou a do troch mesiacov sme ostali tehotní. Takže, aj vašim čitateľkám môžem odkázať, treba len hľadať možnosti, nie vždy veriť veridktu lekára a nevzdávať sa!

Čoskoro máme Vianoce, preto mi nedá neopýtať sa, aké sú tie u vás? Čo pre vás znamenajú vaše rodinné Vianoce? Aké tradície dodržiavate, čo máte najradšej?

L: Téma Vianoc u mňa nevyvoláva veselé spomienky z detstva, u mňa Vianoce boli skôr sviatkom smutným a depresívnym ako veselým, avšak môj postoj sa zmenil našim manželstvom. Janka mi ukázala čaro Vianoc, že môžu byť aj krásnym a pokojným sviatkom v kruhu rodiny. Ja veľmi rád s deťmi pečiem medovníkový vláčik. ☺

J: Je to dobrá otázka, pretože práve tento rok sme sa dohodli, že chceme Vianoce prežívať spolu s mojimi rodičmi, ktorí sú doma sami. Vianoce radi trávim v našom malom domčeku, ale keďže mi chýbajú tie pravé tradície mojich rodičov, ktoré som zažívala ako malá, a Ludko svoje Vianoce trávil skôr bez tradícií, darčiekov a rodinnej pohody, dohodli sme sa, že tento rok pôjdeme na Štedrý večer k mojím rodičom, aby deti i Ludko zažili tie ozajstné, tradičné slovenské Vianoce. Snažím sa Ludkovi „vyrážiť“, že ako dieťa nemal sviatky, aké by si zaslúžil. Mal totiž veľmi ťažké detstvo, bolo ich osem, v slohoch do školy si musel vymýšľať, aby nemusel priznať, že nemali Vianoce plné hračiek ako iné deti.

Preto mu každé Vianoce Ježiško priniesie aj Lego, aby sa mu trošku vrátilo, čo mu nebolo pred rokmi dopriate (dodáva s úsmevom a nežne pohladí manžela po ruke).

L: Aj moje prvé autičko na diaľkové ovládanie bolo od Janky...

J: Viete, keď mi niekedy Ludko vraví o svojom detstve, je to akoby opisoval zážitky z čias našich starých mám. Málokto si dnes vie predstaviť, že náš rovesník nemal hračky, musel tvrdo pracovať v nekonečnej záhrade, v zime nešiel do školy, pretože nemali prostriedky na topánky...

L: Je pravda, že sme to doma nemali jednoduché. Otec sa rád pozrel na dno pohárika a mama to musela ťahať aj zaňho... U nás nebolo možné, aby človek povedal svoj názor, pretože mu letela facka... Otec prestal piť, až keď sa narodil posledný súrodenec. Dovtedy všetko ťahala mama. Teraz je dedino veľmi dobrý starý otec, nepije a je úplný dobráčisko. No boli časy, kedy to bolo veľmi ťažké... Aj preto som bol vždy utiahnutý. Učil som sa dobre, ale aj tak bolo rozhodnuté, že musím ísť na učňovku. Výchovná poradkyňa ma presviedčala, aby som si urobil aspoň maturitu, a tak mi – bez súhlasu rodičov – dala prihlášku na strednú školu. Napokon som úspešne ukončil nielen strednú, ale aj vysokú školu...

Môj dom, môj hrad – náš ostrov LÁSKY, KREATIVITY & SNOV...

Ste mladá aktívna rodina a napriek Ludkovým nie priveľmi radostným spomienkam na život na dedine ste tu našli svoj rodinný ostrov. Neľutujete za ruchom veľkomesta?

J: Žili sme v meste, ale chodili sme na návštevu k Ludkovým rodičom a keď sme z toho mestského ruchu prišli k nim, mala som pocit, že je tam snád každý deň neďeľa, taký tam bol pokoj. Maximálne bolo počuť kikirikanie kohúta. Takže, keď sa nám naskytla príležitosť získať od manželovej mamičky pozemok, využili sme ju a začali si plniť sen o domčeku.

L: Ja som síce spočiatku váhal, či sa vrátiť na dedinu, keďže som tu vyrastal, ale dnes som rád. Máme 25-árovú záhradu, je v nej dosť priestoru pre deti i pre Jankine pestovateľské sny.

J: Mám vyše 40 druhov bylín, využívam ich do jedál, robím čaje, ak sú deti choré... Jedlé máme dokonca aj trávniky.

L: Urobili sme si aj veľké čučoriedkovisko. Sused sa čudoval, čo to robím a ja vravím, Janka bude mať narodeniny, tak jej pripravujem darček. Musel som totiž vyhlbiť riadnu jamu a naviesť do nej rašelinu.

U Adamčíkovcov
sa deti nikdy nenudia...

J: A k narodeninám som dostala parádny základ na čučoriedky... (doplňa Janka s úsmevom). Zasadili sme tri druhy a celé leto nám postupne dozrievali. Zatiaľ sa učíme, čo funguje, ktorým rastlinkám sa darí, ale hlavne sa zo záhradky tešíme... Uvedomila som si, že sa vlastne vraciam k svojmu detskému snu – chcela som študovať záhradnú architektúru, ale napokon vyhralo – podľa vzoru rodičov – učiteľstvo. V našej záhradke si však môžem svoje sny plniť aj vďaka tomu, že Ludko je veľmi zručný, dokáže moje predstavy dotiahnuť a zrealizovať. Napríklad som kdesi na internete nadabila na bylinkovú špirálu, veľmi ma nadchla. A Ludko moju predstavu doviedol do dokonalosti. Dopíňame sa – ja vymyslím a on to perfektne zrealizuje (dodáva Janka s úsmevom).

S láskou k deťom, & láskou k drevu...

Ludko využil svoju zručnosť aj pri výrobe originálnych „učiacich vežíčiek“ (learning tower). Ako vznikol tento nápad?

J: Keď sa nám po Timkovi narodila Lenka, naše tretie dieťaťko, zistila som, že sa mi ťažko realizujú bežné práce v domácnosti, keďže mi deti chceli pri všetkom asistovať. Premýšľali sme, čo urobiť, aby sme vyhovelí drobcom a zároveň mne uľavili, pretože od neustáleho nosenia dcérky na rukách ma už začínal dosť bolieť chrbát. Tak som si googlila možnosti a na istej anglickej stránke som našla tzv. learning tower, čiže učiace veže, ale boli z plastu. Manželovi som navrhla, či by mi niečo podobné neurobil. A keďže má drevársku školu, ako drevársky inžinier to poňal do detailov, aby bola vežička praktická, dizajnová i bezpečná...

A dokonca odštartovala oveľa viac...

L: My sme pôvodne vežičky neplánovali predávať, vyrobil som ju ako pomocníka pre Janku a pre deti. Ale potom prišla jedna kamarátka, druhá... a ďalšia a ďalšia..., prejavili o vežičky záujem. Postupne nám, dokonca, začali volať cudzí ľudia, že videli našu vežičku a chceli by si ju objednať.

J: Skúsili sme dať ponuku na jednu webovú stránku, aby sme zistili, či je záujem trvalejší. Našťastie, bol, ale začali sa objavovať aj „copyranti“...

Takže plagiatorstvo funguje aj v tejto oblasti?

L: Bohužiaľ...

J: Lenže nikto ešte neprišiel na stabilizačné prvky, ako ich urobil Ludko. On totiž vežičku skutočne skonštruoval tak, aby bola maximálne bezpečná a na to treba mať nielen zručnosť, ale aj odborné vedomosti.

L: Nad návrhom som presedel nejednu noc, kým som prepočítal všetky riziká – výška dieťaťka, ťažisko, aby bola vežička stabilná a neprevážila sa kamkoľvek sa dieťa postaví. Aj preto sú rozmery našej vežičky také, aké sú, majú svoj bezpečnostný dôvod. Chcel som, aby vežičku mohlo bezpečne využívať dieťaťko od jedného roka, aby s ním rástla, takže musela byť výškovo nastaviteľná, skonštruovaná tak, aby na ňu mohlo samostatne vyliezť i zliezť, aby bola dostupná deťom rôznych vekových kategórií. Tá naša funguje dodnes, a to sú už štyri roky.

J: Spočiatku nám mamičky vraveli, že 89 eur za vežičku je veľa, ale je to cena, ktorá skutočne odráža kvalitu a držíme ju od začiatku. Veď si len vezmite, že v každej vežičke je 129 diel, do každej musíte dať drevené kolíky a každý dielik musíme minimálne šesťkrát chytiť, vybrúsiť, vytmeliť... Kým sa jedna vyrobí, trvá to asi tri dni, tie od konkurencie sú vyrobené za tri hodiny, ale tak vyzerá aj kvalita...

Ako sa vlastne vežička využíva?

J: Prioritne bola pomôckou ku kuchynskej linke, aby som mohla variť s deťmi, ale časom sme prišli na veľa benefitov. Myslím si, že dcérke Lenke pomohla zvládnuť aj schody v dome, pretože vežička ich má tiež. Sama sa naučila piť z pohárika, lebo kým sledovala, čo varím, tak som jej dala do pohárika trošku vody a ona sa odrazu sama napila, napapala alebo mi pomáhala pri umývaní riadu. A, samozrejme, asistovala pri varení či pečení. U staršieho syna sa mi osvedčilo dať vežičku za sporák a Timko mohol spokojne miešať, čo bolo v hrnci. Keďže máme indukčnú dosku, nemusím sa báť, že by sa popáčil od rozhorúčeného sporáka. Myslím si, že deti sú takto viac v kuchyni, veľa sa i naučia, navyše spoločne strávime čas a ja si ho vychutnávam...

Páči sa mi, že vaše vežičky nie sú len produktom, ale sú bezpečnou pomôckou, ktorá si prešla určitým technologickým vývojom, vytvárali ste ju s ohľadom na deti, na to, ako reálne fungujú, čo potrebujú, vlastne úžasné spojenie otca a dizajnéra...

J: Spočiatku Ludko robil vežičky vo svojom voľnom čase, po práci, a to v zamestnaní trávil dvanásť hodín. Narastali nám však objednávky, z čoho sme sa nesmierne tešili, ale znamenalo to, že ak chcel vyhovieť klientom, bol celý víkend v dielni...

L: Ďalším veľkým zlomom bolo, keď mi Janka poslala fotku, ako sa so mnou Timko hrá... Vravím si, ako sa so mnou môže hrať, keď som v práci? Viete, čo urobil? Zobral si moje nohavice, tričko, na výkres nakreslil tvár, na podlahe vytvoril postavu a akože sa so mnou hral... A to bol moment, keď som si uvedomil, že chcem byť s deťmi.

Chceme, aby boli izbičky pre deti malý raj,

hovorí Janka. Tu sa deťom rozhodne musí krásne žiť i snívať...

Malá Lenka a „jej“ učiača vežička...

J: A tak som Ludkovi navrhla, či neskusí podnikáť. Objednávky sme mali, viem, že ho práca s drevom, vymýšľanie, plánovanie, konštruovanie, celý proces výroby veľmi baví a človek by predsa mal robiť niečo, čo ho baví...

E: Mal som strach, priznávam, nie je to ľahké rozhodovanie, pretože človek si uvedomuje zodpovednosť za rodinu, hypotéku na krku, ale riskli sme to...

A začal sa písať osud značky „NENE“. Ako ste vlastne prišli na názov?

J: Učička veža Lenka sa volá po mladšej dcérke, pretože sme ju vyrobili pre ňu. Chceli sme, aby bol názov našej značky krátky, výstižný, zapamätateľný a zároveň nás charakterizoval. Tak nám napadlo, že prvé slovo našej najstaršej dcéry bolo „Nene“ – tak pomenovala svoje meno – Nina. A dodnes jej to ostalo, dedko ju stále volá naša Nene. Dcérka sa smeje, že má vlastnú značku (smiech).

Ktovie, možno raz po vás firmu preberie...

J: To je našim cieľom, vytvoriť našu vlastnú značku, ktorá je ľahko zapamätateľná a vystihuje našu filozofiu.

Čo všetko okrem vežíčiek vzniká pod značkou „NENE“?

J: Robíme netradičné veci, vieme pripraviť nábytok do atypických interiérov, vyrábame montessori postielky v tvare domčeka, drevené domčeky s postielkou a hracím pódium, ku ktorým zabezpečujeme aj kvalitné matrace, vintage stojany, stolíky na vodu, detskú knižnicu, schodíky a od januára aj krásne detské kresielka... Často však pripravujeme detské izby pre náročnejších klientov, ktorí chcú nielen kvalitu, bezpečnosť, ale aj originalitu. Prispôbujeme izbičky povaha detí, ich preferenciám, predstavám. Skrátka, „šijeme ich na mieru“.

E: Dávame si však záležať na tom, aby bol nábytok bezpečný, starostlivo si vyberáme dodávateľov farieb, pracujeme s kvalitným drevom, čím sa nábytok stáva generáčnym, pretože dlho vydrží.

J: Veľakrát nám klienti ukážu svoju predstavu, čo by asi chceli a my im to už domyslíme. Súčasné mamy sú veľmi kreatívne, majú skvelé nápady, my ich doplníme o naše postrehy, námety a vytvoríme niečo originálne i nezvyčajné. Izba by predsa mala byť pre dieťa raj...

E: Ale spolupracujeme napríklad aj so škôlkami – našim deťom som vyrobil montessori stolík na vodu a niekoľko si ich už objednala Materská škola z Kremnice. Nedávno som, celkom náhodou, vytvoril z odpadového materiálu drevenú skladačku – len tak som ju deťom priniesol a dve-tri hodiny sa s ňou hrali... Túto skladačku sme venovali do škôlky v Bojnjej, kam chodí naša malá Lenka. Do ponuky zaraďujeme stále nové produkty, ako napríklad nedávno detskú drevenú knižnicu pre deti a plánujeme od nového roku vyrábať krásne detské kresielka v troch veľkostiach s možnosťou vyšíť mena dieťaťa. Maminy sa majú na čo tešiť.

A čo vaše deti? Aké izbičky majú ony?

J: Synovi momentálne tvoríme pirátsku izbu, veľmi sa z toho tešíme, bude to veľký projekt – pirátska loď s palubou, kam si vylezie rebríkom, bude tam mať kormidlo, zakúpili sme rybárske siete, lodné zvony, bude tam mať zabudované akvárium... Dcérke sme vymysleli izbu na tému My City – skrine budú v tvare mrakodrapov, podsvietené LED osvetlením, na zemi „trávnik“ s preliezačkou, akoby park... Veľmi sa na tú tvorbu tešíme.

Ninka je už slečna, čo ste vymysleli pre ňu? Je takmer tinedžerka, ale ešte môže mať blízko aj k rozprávkam...

J: V prípade Ninkinej izbičky som sa inšpirovala spomienkami, keď som pracovala v Rakúsku – skrine sme potiahli látkou. Vzhľadovo sme sa inšpirovali rozprávkou Zvonilka. Chceli sme, aby to bolo také malé kráľovstvo pre slečnu. Veľa ľudí táto izbička nadchla a prejavili záujem, že by tiež chceli niečo v tomto štýle pre svoje malé-veľké princeznu.

E: Janka je veľmi tvorivá, má skvelé nápady, ale to vychádza z toho, že je matka, trávi s deťmi veľa času a ony ju inšpirujú... A keďže máme deti rôznych potrieb i vekových kategórií aj škála našich produktov je čoraz väčšia. Samozrejme, dotvárajú ju tiež naši klienti – tým, čo si želajú, o čom snívajú...

Veľa rodičov musí pozeráť na peniaze a volíť skôr nábytok z „náhrad“ dreva. Prečo dať prednosť originál drevu?

E: Drevo má úžasnú vlastnosť – vyrovnáva vlhkosť. Ak máte vlhkú miestnosť, drevo ju pohltí a vyrovná na optimum. A keď je v priestore sucho, drevo vlhkosť uvoľní. Aj preto nábytok zo zadnej strany nenatieram, aby mohlo drevo „pracovať“. Je zdravotne nezávadné, je to prírodný materiál, človeku najbližší a vhodný aj pre alergikov. Napríklad: montovali sme postieľku, ktorú sme pracovne nazvali „Hory-doly“, lebo pri nej mali byť špice na stenu v tvare hôr. Ale dieťaťko, pre ktoré je určená, trpí ťažkými alergiami, takže sme museli drevo ošetrovať prírodným ľanovým olejom, aby bol nábytok i postieľka zdravotne vhodná pre tohto drobca. Takéto riešenie umožňuje len tento materiál. Z praktického hľadiska sa mi páči opraviteľnosť dreva. Keď máte laminu, ak kúsok odštiepate, môžete to zahodiť. Masívne drevo pretmelíte, vybrúsite, pretriete a je zasa ako nové.

Odvážne sny (d)o budúcnosti...

Pokiaľ sa nevenujete tvorbe a realizácii krásnych vecí, ktoré robia domov domovom, predpokladám, že sa venujete deťom...

J: Máme úžasné deti – najstaršia dcérka tancuje v tanečnej skupine NOVUM, sú už trojnásobní majstri sveta, v škole je nesmierne šikovná na všetky smery, je veľmi kreatívna, dokonca si už sama vyrobila drevený stojan na fixky. Timko je úžasný plavec, Lenka chodí na tanečnú tiež tam, kam staršia dcérka, je lahučka, ohybná, je škoda nerozvíjať ju. Je to, samozrejme, občas hektické, náročné, ale to pozná každý rodič... Hlavne však chceme, aby mali šťastné detstvo, aj preto som rada, že majú možnosť vybehať sa vonku, svojpomocne sme im vyrobili šmykľavku, veľké pieskovisko, kde majú priestor na nekonečné hry i rozvíjanie fantázie.

Čo by ste chceli deťom odovzdať do budúcnosti?

L: Veľmi chcem, aby sa nebáli, mali odvahu skúšať nové veci. Neboli až priveľmi opatrné, zakríknuté. Ja som čakal až skoro do svojich 40-tich rokov, kým som nabral odvahu podniknúť.

A nelutujete?

L: Nelutujem... Sme v začiatkoch, ale máme radi výzvy a verím, že to pôjde... Aj včera mi volal zákazník, ktorý má od nás vežičku, vraj si pozeral naše fotky na FB profile a chcel by, aby sme mu vymysleli celú izbičku pre dieťaťko, pretože tie komerčne dostupné sa mu nepáčia... To ma presvedča, že ľudia vnímajú, že sa snažíme dať do našich projektov niečo, čo tam iní nemajú...

J: Vystihuje to naše krédo, ktoré máme i na webovej stránke – s láskou k drevu, s láskou k deťom...

Ak by ste si mali predstaviť svoju firmu o desať, pätnásť rokov?

J: Chceli by sme mať veľkú výrobnú halu, Ludko by už toľko nerobil...

L: ...áno, ja už by som len dohliadal na výrobu. Mojm snom je mať veľkú firmu, do ktorej si však budeme úzkostlivo vyberať zamestnancov, ale chceli by sme mať šťastných a spokojných zamestnancov. Chceli by sme ich aj dobre zaplatiť a vyrábať klientom nábytok na želanie. Na nás by ostala najmä tá kreatívna zložka – plánovanie, vymýšľanie, komunikácia s klientom. A, samozrejme, užívali by sme si deti a neskôr i vnúčatá.

J: Veľmi si želim, aby si aj vďaka nám rodičia plnili sny o krásnych izbičkách pre svoje detičky... My pre to spolu s nimi urobíme maximum.

Ďakujem za príjemné stretnutie a rozhovor.

Počas stretnutia s Jankou a Ludkom som rýchlo pochopila, že toto je pár, ktorý si bol súdnený. Počas rozhovoru sa vzájomne dopĺňali, jeden vetu začal, druhý ju dokončil. To vidíte len u milujúcich sa a zohraných párov. No nielen zo slov, ale i gest bolo cítiť, že sú jedno telo, jedna duša. Svoju prácu robia s oduševnením, srdcom, kreatívnym nadšením a zároveň poctivou remeselnosťou. Aj preto verím, že svoj sen naplnia...

